

863.

ROZPORZĄDZENIE
PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 24 października 1934 r.

w sprawie zmiany przepisów o monopolu spirytusowym i o sprzedaży napojów alkoholowych.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 15 marca 1934 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 221) postanawiam co następuje:

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 586), zmienionem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 615), wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 43 w ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie następujące:

„W opłacie monopolowej od 1 litra 100% spirytusu na cele konsumcyjne mieścić się będzie udział na rzecz związków komunalnych i samorządu wojewódzkiego w wysokości 12% obowiązującej w każdym czasie opłaty monopolowej (art. 14).”;

2) w art. 60 ustęp 1 otrzymuje brzmienie następujące:

„1. Na sprzedaż wszelkich napojów alkoholowych oraz spirytusu na cele domowo - lecznicze, z wyjątkami, o których mowa w ust. 2 i 3, potrzebne jest zezwolenie władzy skarbowej.”;

3) w art. 60 ustęp 3 otrzymuje brzmienie następujące:

„3. Sprzedaż napojów alkoholowych o zawartości do 4,5% alkoholu oraz sprzedaż piwa odbywa się w trybie zgłoszenia (rejestracji) na warunkach, ustalanych przez Ministra Skarbu.”;

4) w art. 62 ustęp 10 otrzymuje brzmienie następujące:

„10. Minister Skarbu jest upoważniony do przeprowadzania w drodze rozporządzeń zmian w opłatach od hurtowej i detalicznej sprzedaży spirytusu i napojów alkoholowych, ustalonych w załączonej taryfie, pod warunkiem nieprzekraczania wysokości tych opłat, określonej w taryfie. W miejscowościach, liczących do 5.000 mieszkańców, Minister Skarbu może uchylać pobieranie tych opłat.”.

Art. 2. (1) Uchyła się art. 1, 3, 4 lit. e), art. 6, 7, 24 i 25 ustawy z dnia 21 marca 1931 r. o ograniczeniach w sprzedaży, podawaniu i spożyciu napojów alkoholowych (przeciwalkoholowej) (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 423); w art. 4 lit. a) tej ustawy skreśliła się wyrazy: „i przystani statków”, wyrazy: „kolejowych pierwszej i drugiej klasy na stacjach węzłowych, końcowych i granicznych” oraz wyrazy: „na stacjach końcowych i granicznych”.

(2) Przepisy art. 2, 4 i 5 tejże ustawy nie dotyczą piwa.

Art. 3. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *L. Kozłowski*

Minister Spraw Wewnętrznych:

Marjan Zyndram-Kościałkowski

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

Minister Wyznań Religijnych

i Oświecenia Publicznego: *W. Jędrzejewicz*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

J. Poniatowski

Minister Przemysłu i Handlu: *H. Floyar-Rajchman*

Minister Komunikacji: *M. Butkiewicz*

Minister Opieki Społecznej: *Jerzy Paciorkowski*

Minister Poczty i Telegrafów: *E. Kaliński*

864.

ROZPORZĄDZENIE
PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 24 października 1934 r.

o pośrednictwie ubezpieczeniowym.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 15 marca 1934 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 221) postanawiam co następuje:

Przepisy ogólne.

Art. 1. (1) Za pośredniczenie ubezpieczeniowe uważa się:

1) zawieranie za wynagrodzeniem umów ubezpieczenia w imieniu zakładu ubezpieczeń,

2) pośredniczenie za wynagrodzeniem w zawieraniu umów ubezpieczenia.

(2) Pośredniczenie to wolno wykonywać tylko z zachowaniem przepisów rozporządzenia niniejszego.

(3) Pośredniczenie mogą wykonywać wyłącznie:

1) agenci ubezpieczeniowi (art. 4),

2) maklerzy ubezpieczeniowi (art. 10).

Art. 2. Wyłącza się z pod działania rozporządzenia niniejszego:

1) zawieranie umów ubezpieczenia w charakterze członka zarządu zakładu ubezpieczeń lub na podstawie prokury;

2) pośredniczenie w ubezpieczeniach na życie przez władze zrzeszeń i związków na rzecz ich członków, rodzin członków, osób zatrudnionych w tych zrzeszeniach i związkach oraz u ich członków — w zakresie umowy zawartej z zakładem ubezpieczeń;

3) pośredniczenie przez urzędy i instytucje państwowe i samorządowe oraz pracowników tych instytucji w zakresie umowy zawartej przez urząd lub instytucję państwową albo samorządową z zakładem ubezpieczeń;

4) pośredniczenie w zakresie działalności pracowniczych kas ubezpieczeniowych, podlegających nadzorowi Ministra Opieki Społecznej;

5) pośredniczenie przy zawieraniu umów reasekuracyjnych.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze w niczym nie narusza zobowiązań Państwa, wypływających z umów międzynarodowych.

Ajenci.

Art. 4. (1) Ajentem ubezpieczeniowym jest osoba, której zakład ubezpieczeń powierzył stałe pośredniczenie ubezpieczeniowe (art. 1).

(2) Zakład ubezpieczeń obowiązany jest zgłosić ajenta do rejestru agentów ubezpieczeniowych (art. 5) w ciągu 7 dni od dnia powierzenia ajentowi stałego pośredniczenia ubezpieczeniowego. Prawo zgłoszenia do rejestru służy również ajentowi.

Art. 5. Rejestr agentów ubezpieczeniowych prowadzi władza nadzorcza (art. 12). Zakład ubezpieczeń ma prawo otrzymania za opłatą wypisu z rejestru.

Art. 6. (1) Władza nadzorcza odmówi wpisania do rejestru, jeżeli zgłoszona osoba nie posiada:

- 1) obywatelstwa polskiego,
- 2) dostatecznych kwalifikacji moralnych,
- 3) dostatecznych kwalifikacji do wykonywania zawodu ajenta ubezpieczeniowego, w szczególności znajomości języka polskiego w mowie i piśmie.

(2) Jeżeli władza nadzorcza w ciągu 6 tygodni od daty otrzymania zgłoszenia nie zawiadomi zakładu ubezpieczeń o odmowie wpisania do rejestru, uważa się, że wpis został dokonany.

(3) O odmowie wpisania do rejestru władza nadzorcza zawiadamia ajenta.

(4) Imię i nazwisko osoby, której odmówiono wpisania do rejestru, władza nadzorcza podaje do wiadomości wszystkim zakładom ubezpieczeń. Osoby takiej nie wolno zatrudniać w charakterze ajenta ubezpieczeniowego od daty otrzymania tego zawiadomienia.

(5) Władza nadzorcza skreśla ajenta z rejestru, jeżeli okaże się, że nie posiadał on lub utracił którykolwiek z warunków, wskazanych w ust. 1. W tym przypadku stosuje się odpowiednio przepisy ust. 3 i 4 artykułu niniejszego. Skreślenie może nastąpić również w razie niewykonywania zawodu ajenta dłużej niż przez przeciąg jednego roku.

Art. 7. (1) Ajent obowiązany jest:

1) mieć wywieszony w swym lokalu pełnomocnictwo do pośredniczenia;

2) okazać stronie przy pierwszej czynności zmierzającej do zawarcia umowy ubezpieczenia dokument, stwierdzający poruczony mu zakres uprawnień;

3) przysyłać zakładowi ubezpieczeń sprawozdania, dokumenty, zainkasowane składki i zaliczki na te składki — w sposób i w terminach, umówionych z zakładem ubezpieczeń;

4) zwrócić zakładowi ubezpieczeń pełnomocnictwo oraz wszelkie wydane mu legitymacje, akty, księgi, druki i t. p., o ile pełnomocnictwo z jakichkolwiek powodów wygasło, albo w całości lub w części zostało cofnięte, tudzież gdy ajent został skreślony z rejestru;

5) zachować tajemnice handlowe i techniczne zakładu ubezpieczeń, a w szczególności zachować w tajemnicy wszystkie wiadomości o zakładzie ubez-

pieczeń, zdobyte przezeń w czasie trwania umowy agencyjnej z tym zakładem, o ile wiadomości te były zastrzeżone przez zakład ze względów konkurencyjnych jako poufne lub o ile ujawnienie ich może narazić zakład na szkodę; zachowanie tajemnicy obowiązuje zarówno podczas trwania stosunku agencyjnego, jako też i po rozwiązaniu tego stosunku.

(2) Ajentowi nie wolno udzielać ubezpieczającemu ani ubezpieczonemu żadnych korzyści z wynagrodzenia za pośredniczenie.

Pomocnicy agentów ubezpieczeniowych.

Art. 8. (1) Pomocnikiem ajenta ubezpieczeniowego jest osoba, którą ajent posługuje się przy wykonywaniu pośredniczenia ubezpieczeniowego.

(2) Do pomocnika ajenta ubezpieczeniowego stosuje się odpowiednio przepis art. 7 ust. 1 pkt. 2).

Art. 9. (1) Ajent ubezpieczeniowy jest obowiązany zgłosić każdego swego pomocnika bezpośrednio władzy nadzorczej, która prowadzi wykaz pomocników.

(2) Do czasu zgłoszenia pomocnika nie wolno ajentowi posługiwać się pracą pomocnika przy wykonywaniu pośredniczenia ubezpieczeniowego.

(3) Władza nadzorcza może zakazać ajentowi zatrudniania danego pomocnika, jeżeli uzna, że pomocnik ajenta ubezpieczeniowego nie posiada dostatecznych kwalifikacji moralnych lub że działalność jego wpływa ujemnie na prawidłowy rozwój ubezpieczeń.

Maklerzy.

Art. 10. (1) Maklerem ubezpieczeniowym jest osoba, która nie pozostając w stałym stosunku umownym z zakładem ubezpieczeń działa na podstawie zlecenia zawarcia lub zapośredniczenia umowy ubezpieczenia.

(2) Zawód maklera ubezpieczeniowego można wykonywać wyłącznie za zezwoleniem władzy nadzorczej.

(3) O udzieleniu zezwolenia władza nadzorcza decyduje według swobodnego uznania.

Art. 11. Maklerowi nie wolno udzielać ubezpieczającemu ani ubezpieczonemu żadnych korzyści z wynagrodzenia za pośredniczenie.

Nadzór państwowy.

Art. 12. (1) Władzą nadzorczą nad pośrednikami ubezpieczeniowymi jest Minister Skarbu, którego organem w tym zakresie jest Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń.

(2) Władza nadzorcza ma prawo kontroli działalności pośredników oraz żądania od nich wyjaśnień.

Art. 13. Władza nadzorcza po wysłuchaniu opinii Państwowej Rady Ubezpieczeniowej może ustalać maksymalne normy wynagrodzenia za pośredniczenie przy zawieraniu umów ubezpieczenia w poszczególnych działach ubezpieczeń.

Art. 14. Ajenci ubezpieczeniowi, ich pomocnicy oraz maklerzy obowiązani są do uiszczania opłat za nadzór nad ich działalnością. Wysokość tych opłat, sposób ich określania i tryb ściągania oraz

udział zakładów ubezpieczeń w poborze tych opłat ustala Minister Skarbu w drodze rozporządzeń.

Art. 15. (1) W razie naruszenia przez pośrednika ubezpieczeniowego przepisów prawa, obowiązków staranności sumiennego kupca lub zasad dobrej wiary oraz w przypadku świadomego zatrudnienia pomocnika, do którego został zastosowany przepis art. 9 ust. 3, może być — niezależnie od ewentualnej odpowiedzialności karno - sądowej — nałożona na pośrednika w postępowaniu dyscyplinarnym jedna z następujących kar:

- 1) ostrzeżenie,
- 2) upomnienie,
- 3) nagana,
- 4) kara pieniężna do 1.000 zł,
- 5) skreślenie ajenta z listy ajentów lub też cofnięcie maklerowi zezwolenia na działalność.

(2) Kary dyscyplinarne orzeka komisja dyscyplinarna. Od orzeczenia komisji dyscyplinarnej służy odwołanie do wyższej komisji dyscyplinarnej. Skład tych komisji oraz tryb ich postępowania określa w drodze rozporządzenia Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości.

(3) Kary pieniężne podlegają ściągnięciu w trybie administracyjnym. Kwoty z tego źródła płynące będą użyte przez Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń na cele, związane z kształceniem zawodowym pośredników ubezpieczeniowych.

Art. 16. Decyzje władzy nadzorczej, wydawane na podstawie rozporządzenia niniejszego, są ostateczne w toku instancji. Decyzje w sprawie nałożenia kar dyscyplinarnych nie podlegają zaskarżeniu do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Zrzeszenia ajentów.

Art. 17. Jeżeli władza nadzorcza uzna, że zawodowe zrzeszenie ajentów ubezpieczeniowych ze względu na swą liczebność, organizację i wytyczne działalności może być uznane za ogólną reprezentację ajentów ubezpieczeniowych danego terenu lub danej dziedziny ubezpieczeniowej, może powierzyć temu zrzeszeniu prowadzenie akcji kształcenia ajentów, zapewnić mu udział w komisjach egzaminacyjnych oraz zasięganie opinii zrzeszenia przed wpisaniem ajenta do rejestru i skreśleniem z rejestru — pod warunkiem jednak, że statut zrzeszenia zostanie uzgodniony z władzą nadzorczą i będzie zawierał przepisy, że nie może być zmieniony bez zezwolenia władzy nadzorczej oraz że władza nadzorcza ma prawo delegować do zrzeszenia na jego koszt specjalnego komisarza, uprawnionego do wglądu we wszystkie akty zrzeszenia, do udziału w posiedzeniach wszystkich władz zrzeszenia i zawieszania ich uchwał.

Przepisy karne.

Art. 18. (1) Kto, będąc członkiem władzy zakładu ubezpieczeń, wykracza przeciwko przepisowi art. 4 ust. 2 przez niezgłoszenie ajenta do rejestru, albo korzysta z usług pośrednika nie posiadającego uprawnień do pośredniczenia ubezpieczeniowego — podlega karze grzywny do 3.000 zł.

(2) Tej samej karze podlega:

1) kto, będąc ajentem ubezpieczeniowym, wykracza przeciwko przepisowi art. 9 ust. 1 przez niezgłoszenie pomocnika do wykazu,

2) kto bez zezwolenia władzy wykonywa zawód maklera ubezpieczeniowego.

(3) Sprawy o wykroczenia, określone w artykule niniejszym, należą do właściwości władz administracji ogólnej.

Przepisy przejściowe.

Art. 19. (1) Minister Skarbu może w drodze rozporządzeń dopuszczać na okres czasu, w jakim według jego uznania będą wymagały tego warunki gospodarcze, formy pośredniczenia, niewymienione w art. 1, i określać warunki ich dopuszczenia.

(2) Do pośredników ubezpieczeniowych, dopuszczonych w drodze rozporządzeń Ministra Skarbu, będą stosowane przepisy o odpowiedzialności karnej i dyscyplinarnej takie same, jak co do ajentów i maklerów ubezpieczeniowych.

Art. 20. (1) Zakłady ubezpieczeń obowiązane są w ciągu dwóch miesięcy od dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego zgłosić do rejestru zatrudnionych u siebie ajentów.

(2) Jeżeli władza nadzorcza w ciągu trzech miesięcy od daty otrzymania zgłoszenia nie zawiadomi zakładu ubezpieczeń o odmowie wpisania ajenta do rejestru ajentów — uważa się, że wpis został dokonany.

(3) Osoby niezgłoszone do rejestru w tym terminie oraz osoby, które nie zostaną wpisane do rejestru, tracą prawo do wykonywania pośredniczenia ubezpieczeniowego.

(4) Osoby, które zostaną wpisane do rejestru ajentów ubezpieczeniowych, obowiązane są w ciągu dwóch miesięcy od daty zawiadomienia ich o wpisie zgłosić władzy nadzorczej swych pomocników. Do niezgłoszonych w tym terminie pomocników będzie zastosowany przepis art. 9 ust. 2.

(5) Osoby, wykonywujące zawód maklera ubezpieczeniowego w dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, winny w ciągu trzech miesięcy od tego dnia wnieść do władzy nadzorczej podanie o udzielenie zezwolenia na dalszą działalność. W razie niewniesienia podania tracą one prawo z upływem tego terminu do wykonywania zawodu maklera ubezpieczeniowego.

Przepisy końcowe.

Art. 21. Upoważnia się Ministra Skarbu do ustalania w drodze rozporządzeń formy zgłaszania ajentów ubezpieczeniowych do rejestru i pomocników ajentów do wykazu, trybu prowadzenia rejestru ajentów, treści pełnomocnictw i legitymacyj, wydawanych przez zakłady ubezpieczeń ajentom, treści legitymacyj, wydawanych pomocnikom ajentów, zasad rachunkowości i sprawozdań ajentów, kwalifikacji moralnych i zawodowych, potrzebnych do wykonywania zawodu pośrednika ubezpieczeniowego, oraz do określania sposobu kształcenia ajentów i tworzenia komisji egzaminacyjnych dla pośredników, jak również postępowania przed temi komisjami i programu egzaminów.

Art. 22. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z interesowanymi ministrami.

Art. 23. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1935 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
 Prezes Rady Ministrów: *L. Kozłowski*
 Minister Spraw Wewnętrznych:
Marjan Zyndram-Kościałkowski
 Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
 Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*
 Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*
 Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*
 Minister Wyznań Religijnych
 i Oświecenia Publicznego: *W. Jędrzejewicz*
 Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
J. Poniatowski
 Minister Przemysłu i Handlu: *H. Floyar-Rajchman*
 Minister Komunikacji: *M. Butkiewicz*
 Minister Opieki Społecznej: *Jerzy Paciorewski*
 Minister Poczty i Telegrafów: *E. Kaliński*

865.

**ROZPORZĄDZENIE
 PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ**

z dnia 24 października 1934 r.

o przerachowaniu niektórych należności.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 15 marca 1934 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 221) postanawiam co następuje:

Art. 1. Należności z wszelkiego rodzaju rachunków bieżących, wkłady (lokaty) terminowe i bezterminowe obywateli polskich, istniejące przed dniem 1 stycznia 1919 r. w byłych rosyjskich i ukraińskich oddziałach banków polskich, przerachowuje się na 5% z zastosowaniem przepisów § 17 ust. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 maja 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań prywatno-prawnych (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr. 30, poz. 213) ze zmianami, wynikającymi z rozporządzenia niniejszego.

Art. 2. (1) Zobowiązania, wyrażone w karbowanach i hrywnach ukraińskich, uważa się za wyrażone w rublach w stosunku:

1 rubel = 1 karbowanicy = 2 hrywnom.

(2) W przypadkach zastosowania zdania trzeciego ust. 5 § 17 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 maja 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań prywatno-prawnych przerachowuje się sumy, wyrażone w rublach, karbowanach lub hrywnach, na marki polskie według stosunku:

1 rubel = 2,16 markom polskim.

Art. 3. Przerachowanie dokonywa się na dzień 30 czerwca 1924 r. z doliczeniem odsetek za ległych, a nieprzedawnionych, zgodnie z przepisami tomu X cz. I Zводу Praw.

Art. 4. W przypadkach udowodnionego żądania zapłaty przed dniem 1 lutego 1919 r. należności wymienione w art. 1 przerachowuje się według skali następującej:

przy sumie do 5.000 rubli — 1 rubel rosyjski = 0,20 zł,
 przy sumie do 100.000 rubli — pierwsze 5.000 rb. = 1.000 zł, każdy dalszy rubel = 0,10 zł,
 przy sumie ponad 100.000 rubli — pierwsze 100.000 rb. = 10.500 zł, każdy dalszy rubel = 0,05 zł.

Art. 5. Do należności, wymienionych w art. 1 rozporządzenia niniejszego, nie stosuje się przepisów § 29 lit. d) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 maja 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań prywatno-prawnych oraz § 41 lit. b) co do winy dłużnika.

Art. 6. (1) Należności przerachowane nie ulegają oprocentowaniu od 30 czerwca 1924 r. do dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego.

(2) Od dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego przerachowane należności będą oprocentowane na 3% w stosunku rocznym.

Art. 7. Z należności, przerachowanych na podstawie rozporządzenia niniejszego, powinno być spłacone:

20% należności przerachowanej — do dnia 1 listopada 1935 r.,

30% należności przerachowanej — do dnia 1 listopada 1936 r.,

50% należności przerachowanej — do dnia 1 listopada 1937 r.

Art. 8. Przepisy rozporządzenia niniejszego stosuje się również do spraw, toczących się w sądzie. Jeżeli została wniesiona skarga kasacyjna, a Sąd Najwyższy nie uchyla zaskarżonego wyroku — sam dokona przerachowania należności w myśl przepisów rozporządzenia niniejszego.

Art. 9. Należności, wymienione w art. 1, należy, pod rygorem ich utraty, zgłosić w banku listem poleconym do dnia 1 lutego 1935 r., a jeżeli bank w ciągu 3 miesięcy od zgłoszenia nie uzna ich na piśmie, — wytoczyć o nie powództwo w ciągu dalszych 3 miesięcy.

Art. 10. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Skarbu i Sprawiedliwości.

Art. 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
 Prezes Rady Ministrów: *L. Kozłowski*
 Minister Spraw Wewnętrznych:
Marjan Zyndram-Kościałkowski
 Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
 Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*
 Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*
 Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*
 Minister Wyznań Religijnych
 i Oświecenia Publicznego: *W. Jędrzejewicz*
 Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*
 Minister Przemysłu i Handlu: *H. Floyar-Rajchman*
 Minister Komunikacji: *M. Butkiewicz*
 Minister Opieki Społecznej: *Jerzy Paciorewski*
 Minister Poczty i Telegrafów: *E. Kaliński*